

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ]।

ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਕੇ.ਐਮ.ਕੇ.-ਅਪੀਲੈਂਟ

ਬਨਾਮ

ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1963 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1292.

10 ਫਰਵਰੀ 1967

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)- ਐੱਸ. 33 ਅਤੇ 50—ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈ-ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਭੁਗਤਾਨ—ਇਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ—ਕੀ ਸਮਰੱਥ—ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ (1908 ਦਾ IX)—ਐੱਸ. 10 ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 1—ਧਾਰਾ 36, 48, 49 ਅਤੇ 90—ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਗਲਤ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ — ਕਿਹੜਾ ਲੇਖ ਲਾਗੂ ਹੈ— ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ—ਕੀ ਕੋਈ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟੀ— ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (ਐਕਟ V) 1908)— ਸ. 100—ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜ—ਕੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।';

ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛਿੱਕੇ ਟੰਗ ਕੇ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੇਰਸ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੇ ਕਿ ਕੁਝ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਉਪਾਅ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ, ਬਰਬਾਦੀ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪੈਸਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਏਜੰਟ ਹੈ! ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ-ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਂ ਗੈਰ-
ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜ, ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼
ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਣਦੇਖੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈ-ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਬੀਸ਼ਵਰ ਦਾਸ ਪਵਾਰ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963, ਖਰੜ ਵਿਖੇ ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ੍ਰੇਣੀ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 4 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਸੋਧਦੇ ਹੋਏ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ { ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣਾ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 3,000 ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਗੇ) ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਾ ਦੇਣ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਜੀ.ਪੀ. ਜੈਨ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ;

ਬੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ। ਜੇ

ਨਿਰਣਾ

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਇਹ ਹੁਕਮ 1963 ਦੀਆਂ ਦੋ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ. 1292 ਅਤੇ 1324 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: - y ਸਾਲ 1956 ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੁੱਕੀ ਤਕਨੀਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁ-ਮੰਤਵੀ ਯੋਜਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਚੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਹਾਈ ਸਕੂਲ, ਕਾਲਕਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਕਾਲਕਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ (1963 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1292 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ)। ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਸਾਇੰਸ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਆਦਿ ਲਈ 50,000 ਰੁਪਏ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਰਾਸ਼ੀ ਸਾਲ 1956 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਕਾਲਕਾ ਨੇ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 3, ਮਿਤੀ 4 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਰੈੱਡ ਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਲੇੜੀਂਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਯੰਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਖਰੀਦ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ

ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 50,000 ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਇਹ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਰੁ. 50,000 ਅਲੱਗ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚਿਆ ਜਾਵੇ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੇ ਫੰਡ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਕਾਲਕਾ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 16 ਜੁਲਾਈ 1956 ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਨਾਂ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਕਾਲਕਾ ਵਿੱਚ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।, ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ' - RS A 1324 of 1963),

ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਬੇਅਰਰ ਚੈੱਕ (ਨਕਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.W. 5/2), ਰੁਪਏ ਲਈ। ਸ੍ਰੀ ਓ.ਪੀ. ਗੋਇਲ, ਮੈਨੇਜਰ, ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ 3,000 ਰੁਪਏ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੈਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 (1963 ਦੇ R.S.A. 1292 ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ) ਕਾਂਡੀ ਕੁਮਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, 17 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ (18 ਜੁਲਾਈ, 1956) ਨੂੰ ਇਹ ਚੈੱਕ ਕੈਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ' ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਫਰਨੀਚਰ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 3,000 ਐਡਵਾਂਸ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਫਰਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ 15 ਜੁਲਾਈ 1959 ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 100000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 3,000 ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਕਾਂਡੀ ਕੁਮਾਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਅਤੇ 2, ਕ੍ਰਮਵਾਰ, ਸਗੋਂ **Mfissrs** ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰਜ਼ ਦੇ ਕਥਿਤ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਧਰਮਪਾਲ ਸਹਿਗਲ, O.P. ਗੋਇਲ, 3 ਅਤੇ 4 ਤੋਂ ਵੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 3,000 ਦੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਕੈਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਆਰਡਰ ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਫਰਨੀਚਰ। ਪੰਜਾਬ, ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਖਰੀਦ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਧਾਨ 10000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ 100, ਜੋ ਕਿ ਖਰੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਨਿਯਮ

ਮਾਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਕੋਈ ਟੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਬੰਧਤ ਫਰਮ ਤੋਂ 16 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਗੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮਾਡਮ ਫਰਨੀਸ਼ਰ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਫਰਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। . ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਫਰਮ ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰਜ਼ (ਰਿਪੈਂਡੈਂਟ ਨੰ. 5) ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ 3 ਅਤੇ 4, ਇਸਦੇ ਕਥਿਤ ਭਾਈਵਾਲ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਅਧੀਨ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਸੀ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਰੁਪਏ ਦਾ 3,000 ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ: -

- (1) ਕੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਤਾ ਸਰਦਾਰੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਰੋਕ ਹੈ?
- (3) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰ: 3 ਤੋਂ 10 ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ? ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 3.000?
- (4) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 2 ਤੋਂ 4 ਧਿਰਾਂ ਕਥਿਤ ਧੋਖਾਧੜੀ ਲਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ?
- (5) ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 5 ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਕਮ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਹੱਦ?
- (6) ਕੀ ਸੂਟ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ?
- (7) ਰਾਹਤ?

ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ 1000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। 3,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਇਸ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਮੁਦਈ-ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ 3,000 ਆਧੁਨਿਕ ਫਰਨੀਸ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ. ਸਾਰੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 3,000 ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ 2 ਤੋਂ 5।

ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਅਤੇ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਸਾਂਝੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਵਿਦਿਅਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, 10000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ। 3,000 ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ, ਪਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਨਾਲ ਲੀਗ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚੈਕ 'ਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅਪੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ, ਪਰ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਸਮੇਤ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਅਪੀਲੀ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਮਿਤੀ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੇ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ: 1324 ਆਫ਼ 1963 ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. ਰਾਹੀਂ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। 1963 ਦਾ 1292 ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਨੇ 1000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਚੈੱਕ 'ਤੇ ਕਾਊਂਟਰ-ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। 3,000 ਜੇ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਮੈਡਮ ਫਰਨੀਸ਼ਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਚੈੱਕ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੈਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਵੱਲੋਂ ਚੈੱਕ ਉੱਤੇ ਜਵਾਬੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖੋਜ ਸਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ, ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ: -

(1) ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਸੀ ਉਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਮੁਦਈ ਲਈ ਨਵਾਂ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ-ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ

1 ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ,

(2) ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਕਿ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ , ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਕਾਲਕਾ ਬਨਾਮ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਆਦਿ (ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜ.)

0.(3) ਕਿ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਮੁੱਦੇ ਨੰ. 3 ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਸ਼। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ: -

“ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਕਿ ਪਹਿਲੇ 7 ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਣ, ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। : ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਅਲੀ ਸੀ। :

ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ:- 1

“ਇਹ ਸਭ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਮੁਦਾਲੇ ਨੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਬੇਈਮਾਨ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਲਾ ਹੈ।

ਫਰਮ ਬਾਰੇ ਤਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਕੋਈ ਮਾਲ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸੂਟ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। : ਫਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ • ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਫਰਮ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮਾਲ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ

ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਚੈੱਕ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਫਰਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; 'ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਸੀ

ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨੀ ਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ

- ਫਰਮ ..

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਕੀਤਾ: - -

“ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਸੇ ਕਢਵਾਉਣ ਸਮੇਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਉਸਨੇ ਫਰਮ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ

ਜਿਸ ਲਈ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 46 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਮਤਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਅਗਾਊਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੈ

:: ਸਬ-ਸੈਕਸ਼ਨ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਇਹ ਚੈੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

. ਸਾਰੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ (ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ) ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤਿ-ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇਣ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੇ ਯੋਖਾਧੜੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ। ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 3,000। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 54 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ: -

ਯੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ: ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪਰ: ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਕਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਨਤਾ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤ੍ਰਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਪੂਰੀ ਤ੍ਰਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 56 ਦੇ ਤਹਿਤ

ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ,

ਕਿਸੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ

ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨੁਕਸਾਨ, ਬਰਬਾਦੀ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।

ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਹਾਰ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਯੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। • ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਹਾਰ।

ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਇੱਕੋ ਜਾਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।
ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੈ
ਧੋਖਾਧੜੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਤੀਜੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ
ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਉਸ ਦੀ ਘੋਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਯੂ ਜਨਤਕ ਫੰਡ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ
ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 'ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਛੂਠੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ
ਹੈ; ਮੁਦਾਲਾ-ਫਰਮਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਆਚਰਣ ਵੀ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ

ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ

ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 50 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵਿਦਿਅਕ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ: ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਾਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ - ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜੇਕਰ ਸਥਾਨਕ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋਰ ਆਡਿਟਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰਕਮ ਗੁੰਮ, ਬਰਬਾਦ ਜਾਂ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰਥ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 50 ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤ੍ਰਾਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ, ਬਰਬਾਦੀ ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਆਮ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸਿੱਟਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ 10000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 3,000 ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਬਲਕਿ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਣਦੇਖੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਪਾਸ ਕਰਕੇ! ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ। ਇਹ ਖੋਜਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤ੍ਰਾਂ ਸਮਰਥਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਰੁੱਟੀ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਅੱਜ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ, ਕੁਝ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਯੂਲਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਬ-ਪੇਮੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਆਰਡਰ ਦੇਣ ਆਦਿ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ: ਰਾਮ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕੇਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੁਦਈ-ਨਗਰ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤੱਥ

ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ

ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਤੱਥ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਲਾਪਰਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ 10000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰ ਨੂੰ 3,000। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ

ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਤੱਥ ਦੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਦਈ-ਨਗਰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਵਿਚਲੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਾਏ ਗਏ ਸਿੱਟਿਆਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਤਰ ਉਸ ਅਨੁਮਾਨ ਬਾਰੇ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ ਹਨ।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਆਰਡਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਪਲਾਇਰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ, ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਲਾਪਰਵਾਹ ਸੀ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ 10000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। 3,000 ਮਾਡਰਨ ਫਰਨੀਸ਼ਰਜ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਸ਼ੱਕੀ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਾਤਾ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਰਟੀਕਲ 95, ਜੋ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਲਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ, ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। :-

'ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਿਹਾਰ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ

ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਿਹਾਰ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ।" "

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਵੀ. ਕੁੰਵਰ ਬਹਾਦੁਰ (1), ਸੁਲੇਮਾਨ ਅਤੇ ਯੰਗ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੀ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 36 ਇਕ ਆਮ ਧਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਉਪਯੋਗ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੀ. ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: - "ਇਹ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਦੀ ਗਲਤ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਲੇਖ ਹੈ ਅਤੇ

ਟੈਰਟਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ

ਕਿਤੇ ਹੋਗ।",

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 48 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 49 ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਨੁਛੇਦ 49 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਸਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਰਟੀਕਲ 49 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੋਹੀ ਗਈ, ਜ਼ਖਮੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਉਪਾਅ ਖਾਸ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੈਣ, ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਬਦਲ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।"

ਖੇਰੂਲ ਬਸ਼ਰ ਵੀ. ਥੰਨੂ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿਚ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਦੇਸਾਈ ਅਤੇ ਬੇਗ, ਜੇ. ਜੇ.) ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਸ਼ਬਦ 'ਖਰਾਬ', 'ਗਲਤ' ਅਤੇ 'ਨਾਨ-ਫੇਸੈਂਸ' ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੈਰ-ਫੇਸੈਂਸ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ, ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1932 ਈ. 256.

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 ਸਾਰੇ. 553

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਹੱਥ ਵਿੱਚ chrp ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰਾਂਤ (ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ) ਬਨਾਮ ਮਾਡਰਨ ਕਲਟੀਵੇਟਰਜ਼ (3) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਨੂੰਨੀ ਕਰਤੱਵ ਆਰਟੀਕਲ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 36 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੇਸ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਰਾਹਤ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚੈੱਕ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਪੇਸ਼ਗੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਜਾਂ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 48 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 49 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 90 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਿਛਲੀਆਂ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ (49 ਅਤੇ 90) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 48 ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਖਾਸ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੈਣ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ। ਆਰਟੀਕਲ 49 ਖਾਸ ਚੱਲ, ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੈਣ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਲੇਖ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਸ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਝੱਲਣਾ ਪਿਆ ਸੀ।

ਆਰਟੀਕਲ 90 "ਅਗਵਾਈ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਏਜੰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮੇ" ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਏਜੰਟਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਕੀ ਦਾ ਲੇਖ ਹੈ। ਇਹ ਲੇਖ ਤਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਦੇਸ ਰਾਜ ਮੁਦਈ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਏਜੰਟ ਸਨ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਆਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਏਜੰਟ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਟਵੇਏ ਮਿਉਂਸਪਲ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ v

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਪੰਜਾਬ 66.

ਯੂ ਖੂ ਜੁਨ ਨੀ (4) ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਏਜੰਸੀ ਠੇਕੇ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਠੇਕਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਉਪਯੋਗ, ਆਦਿ ਦੁਆਰਾ, ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 90 ਅਨੁਸੂਚੀ I ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1908. ਇਹ ਵੀ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀਨਵਾਸ ਅਯੰਗਰ ਬਨਾਮ ਕਰੂਰ ਦੀ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ (5) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਗਬਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਏਜੰਟ ਦਾ ਸਬੰਧ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 1877 ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ XV ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ II ਦੀ ਧਾਰਾ 89 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 90 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 36 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਿਡ, ਅਤੇ ਹੋਰ (6), ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਹਰ ਗੋਪਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (7), ਏ.ਸੀ. ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ. ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਬਨਾਰਸ (8), ਸ਼ੰਕਰਾ-ਨਾਰਾਇਣ ਅਈਅਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤ੍ਰਿਚੇਂਦੁਰ ਧਰਮਪਰਿਪਾਲਨਾ ਸਥੀਥਾਰਾ ਭਜਨ ਸਭਾ (9), ਅਤੇ ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਦੇਸ ਰਾਜ (10)। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਹਰ ਗੋਪਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (7), ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਿਡ, ਅਤੇ ਹੋਰ (16), ਏ.ਸੀ. ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਬਨਾਰਸ (8) ਅਤੇ ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ ਨਾਰਦਰਨ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਬਨਾਮ ਦੇਸ ਰਾਜ (10), ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ 'ਤੇ ਅਨੁਛੇਦ 90 ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਬੈਂਕ ਜਾਂ ਸਬੰਧਤ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਹੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ੰਕਰਨਾਰਿਆਣਾ ਅਈਅਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤ੍ਰਿਚੇਂਦੁਰ ਧਰਮਪਰਿਪਾਲਨਾ ਸਥੀਥਾਰਾ ਭਜਨ ਸਭਾ (9) ਵਿੱਚ ਸਭਾ ਵੱਲੋਂ ਸਕੱਤਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਸੀ।

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਰੰਗੂਨ 310

(5) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 22 ਪਾਗਲ. 342.

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1924 ਲਾਹ. 435.'

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਲਾਹ. 271॥

(8) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1924 ਸਾਰੇ. ੪੬੭॥'

(9) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1939 ਪਾਗਲ. 114.

(10) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1935 ਲਾਹ. 705

ਅਹੁਦੇਦਾਰ। ਫੇਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭਾ ਦੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਏ.ਸੀ. ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਬਨਾਰਸ (8) ਵਿੱਚ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ, ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਤਨਖ਼ਾਹਦਾਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ। ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ: -

“ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਾਖਾ, ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 90 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ”

ਇਸ ਇਕੱਲੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਨਿਰਣੇ ਵਿਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 90 ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਖ਼ਰੀ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਵਰ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ (ਨਹੀਂ) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਮਤੀ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ), ਉਸ ਦੇ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪਤੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਮਾਈ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪਤੀ ਜਾਂ ਕਮਾਈ ਦੇ ਖਾਤੇ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਟਰੱਸਟੀ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਦੇ ਵੀ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹਾਂ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਟਰੱਸਟੀ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਆਨ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰਥ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਜੋ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਜੋਂ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908, ਜੋ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ

ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਫੇਸੈਂਸ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। 18 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਚੈੱਕ, ਜੋ ਮੁਕੱਦਮਾ 15 ਜੁਲਾਈ, 1959 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ (R.S.A. 1324 of 1963) ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਪੀਲ (ਆਰ.ਐਸ.ਏ. 1292 ਆਫ 63) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦਰਸਾਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਡਾ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਨ.ਐਮ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਐਫ., ਅਤੇ ਏ.ਐਨ., ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ '

ਬਨਾਮ ;

' ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

• ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ: 352 ਆਫ 1966 •

22 ਫਰਵਰੀ 1967 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਏਟ, 1952 (1953 ਦਾ IV)-S, 6(5)-ਸਰਕਾਰ ਅਧੀਨ ਪਾਰਟ ਟਾਈਮ ਨੈਕਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ—ਭਾਵੇਂ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਸੰਮਤੀ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਬੀਜਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਧਾਰਾ 191 - ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ (1951 ਦਾ XLIII) - ਐੱਸ. 8—ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਯੋਗਤਾਵਾਂ—ਕੀ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਜਾਂ ਸੰਮਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਨੈਕਰੀ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਸੀਮਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਸੰਮਤੀ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8, ਜੋ ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ-6(5) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਅਯੋਗਤਾਵਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

Translator Sawan Khosla

(ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪਰਮਾਣਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।)